

De weg van de meeste weerstand.

Zij is pro-Palestijns voorgelicht, ik pro-Israël. ‘We grijpen elkaars handen vast en zien de tranen’

COLUMN uit het ND, door Annemarie van Heijningen-Steenbergen, schrijver en spreker.

Woensdag 1 november 2023.

Huilen in het openbaar heeft niet mijn voorkeur, maar een enkel keertje overkomt het me. Op een druilerige woensdagavond bezoek ik een gebedsdienst voor de situatie in en rond Israël. Eendrachtig bidden we tegen de klippen op: voor gijzelaars en gijzelnemers, voor nabestaanden en regeringsleiders, dat de hoop, o God, in Jezus' Naam zal zegevieren.

De passerende ellende en het gezamenlijk smeken om een uitweg brengen me uit balans. En wanneer we zingen ‘Het is voor elk familielid, en voor mijn vrienden dat ik bid, om voorspoed, veiligheid en vrede’ (Psalm 122:3) breek ik. Hoewel ik het liever in mijn oppie op een wenen zet, zit er iets heilzaam-zoets in het plengen van snot en tranen in een bedehuis.

Het is weklagen, uitstorten, ontledigen, je ziel binnenstebuiten keren. Voorovergebogen, met je kop tegen de Bijbel op het plankje voor je. God, o God, waar blijft die vredesduif of zijn haar vleugels lam, voorgoed gebroken?

De oorlog in het Midden-Oosten voelt nog dichterbij dan de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. De uitlopers ervan bereiken onze steden en drijven families, burens en collega's uit elkaar. Zelfs mijn eigen hoofd splijt zich van tijd tot tijd in tweeën. Dat merk ik wanneer ik op 9 oktober op het punt sta een Israëlsche vlag op mijn profielfoto te zetten. ‘Ho!’ roept de innerlijke opponent, ‘waarom zou je dat doen?’ ‘Nou’, leg ik uit, ‘omdat ik graag steun wil betuigen aan het land dat zo gruwelijk werd getroffen. En destijds had ik ook de blauw-gele strepen van Oekraïne onder mijn hoofd geplakt. Dus.’ ‘Denk even na’, zegt de opponent, ‘denk even diep en logisch na.’ Mijn raderen draaien soms niet al te vlug en het duurt even voor ik het door heb: mijn vluchtelingenvrienden zijn hartstochtelijk pro-Palestina. Met een vlag op mijn profielfoto is ginds niemand geholpen en dichtbij zal het iets moeizaams creëren in een dierbaar en fragiel contact.

Wikkend en wegend achter mijn laptop stuit ik vervolgens op een citaat van Katja Tolstaja, voormalig Theoloog des Vaderlands: ‘Een groot probleem kun je niet zomaar oplossen. Je kunt het wel in stukjes hakken, en dan op dat kleine stukje een daad van liefde tonen.’ Ik weet wat me te doen staat: geen Davidsster op mijn tijdlijn, maar privéberichten naar de Israëli's in mijn netwerk en onderwijl investeren in de vluchtelingenvriendschappen. De weg van de meeste weerstand, naar ik hoop.

Zo zit ik een aantal weken na 7 oktober met een Arabische vriendin te ontbijten bij de Hema. De croissants blijven voorlopig onaangeroerd; via Google Translate debatteren we over de omgeving die ons zo intens aan het hart gaat. Hoewel we allebei bereid zijn de nuance te zoeken en steeds uitspreken dat we om elkaar geven en respect hebben voor elkaars standpunten, staan we elk aan een kant van het verhaal. Zij is vanaf het prilste begin pro-Palestijns voorgelicht, ik pro-Israël.

Zij vertrouwt onvoorwaardelijk op de informatie die ze van jongs af aan heeft meegekregen en ik waag het die informatie hier en daar in twijfel te trekken. Dat we in dit gesprek nauwelijks nader tot

elkaar komen doet pijn, bij haar en bij mij. We grijpen elkaars handen vast, zien de tranen in elkaars ogen.

En ineens is hij daar: de vredesduif, neergestreken op een *random* tafeltje van een *random* Hema. Een moment zit hij tussen ons in, dan is hij weer weg. Ik vang nog juist een glimp op van de olijftak in zijn snavel.

<https://www.nd.nl/opinie/columns/1198283/zij-is-pro-palestijns-voorgelicht-ik-pro-israel-we-grijpen-el#/reader>